

Arrest

nr. 283 649 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van de Raad van 21 november 2022, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 14 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1981.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 februari 2017. Op 13 februari 2017 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 3 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 13 januari 2020 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 4 oktober 2021 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 7 april 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bij uw eerste verzoek om internationale bescherming bezit u de Sri Lankaanse nationaliteit, bent u een Hindoeïstische Tamil en bent u afkomstig van Inuvil, Manjatadi, district Jaffna. U zou daar ook het grootste deel van uw leven gewoond hebben behalve toen u tussen 2006 en 2009 in Vanni verbleef. U keerde terug naar Inuvil en verbleef daar tot uw problemen startten en u Sri Lanka diende te verlaten. U werkte immers sinds 2003 als mechanicus in een garage waar enkel herstellingen werden uitgevoerd aan wagens van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd). U verklaarde zelf niet aangesloten te zijn geweest bij de LTTE, maar u zou tijdens uw werk wel benaderd zijn door S., een LTTE supervisor. Hij dwong u regelmatig om wapens te vervoeren tussen Kokuvilkamp in Vanni en Jaffna. U zou uiteindelijk zo'n vijf keer wapens transporteren voor de LTTE, maar moest na verloop van tijd uw activiteiten wegens de oorlog staken. Na afloop van de oorlog zou u in mei 2009 zo'n twee maanden in een vluchtelingenkamp in Vavuniya verblijven, maar u kocht zichzelf een weg naar buiten. U slaagde er in om niet naar een detentie- of rehabilitatiekamp te moeten en ging nadien ook gewoon verder met uw leven.

U begon te werken als timmerman, maar toen u in maart 2016 op de terugweg was van uw werk, zouden uw problemen echter opnieuw starten. U kreeg brommerpech en trok naar de dichtstbijzijnde winkel. U liep er echter S. tegen het lijf en begon er te praten over het einde van de oorlog en uw verblijf in het vluchtelingenkamp. Een twee- tot drietal dagen later kreeg u thuis bezoek van vier leden van de Criminal Investigation Department (CID). U was op dat moment niet thuis, maar u begreep dat zij informatie wensten over uw wapentransporten alsook over uw vertrek uit het vluchtelingenkamp. U zou niet meer naar huis keren en verbleef bij uw familie toen uw vrouw opnieuw thuis bezoek kreeg. Uw vrouw zou nadien nog richting politie en een parlamentslid trekken om hulp te zoeken, maar omdat u meende dat uw leven in gevaar was besloot u dat het beter was om Sri Lanka te verlaten. Rond 23 maart zou u met behulp van uw eigen paspoort het vliegtuig nemen richting Dubai waar u zo'n acht maanden zou verblijven. U nam opnieuw het vliegtuig, ditmaal met een Maltees visum, richting een onbekend Europees land van waar u met de wagen richting België trok en er op 13 februari 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 3 september 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat u de problemen die u in Sri Lanka ervaren zou hebben, net als uw activiteiten voor de LTTE, allerm minst aannemelijk wist te maken. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde bovenstaande beoordeling en beslissing op 13 januari 2020.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 4 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard door het CGVS. U verwees opnieuw naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet. U stelde dat uw problemen in Sri Lanka nog steeds actueel zijn en dat u bij terugkeer naar Sri Lanka aangehouden en gedood zal worden door de CID. Voorts verklaarde u dat u ernstige psychische problemen hebt en dat uw vrouw, die in Sri Lanka verblijft, eveneens mentale problemen heeft. In tegenstelling tot wat u verklaarde bij uw eerste verzoek hebt u wel een familielid dat lid was van de LTTE. Uw zus Su. was namelijk gedurende een jaar lid van de LTTE en diende als soldaat. U hebt nooit problemen gehad omwille van de activiteiten van uw zus. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van een verslag met betrekking tot uw mentale toestand en psychologische behandeling en een medisch attest met betrekking tot de psychiatrische behandeling van uw vrouw neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde dat u dingen vergeet, last hebt van hoofdpijn en slapeloosheid, dat u niet in staat bent te spreken en dat mensen u een gekke persoon noemen (CGVS, p. 2-3, 5, 8). Een deel van deze symptomen wordt bevestigd in het door u neergelegde psychologische attest. Uit dit attest blijkt immers dat u sinds januari 2022 psychologisch wordt opgevolgd en dat u volgens uw psycholoog aan de criteria

voor depressieve stoornis beantwoordt, wat gepaard gaat met onder meer een sombere stemming, verminderde interesse in activiteiten, verminderde eetlust, insomnia, psychomotorische vertraging, vermoeidheid, gevoelens van diepe waardeloosheid, schuldgevoelens, negatieve en angstwekkende gedachten en verminderd vermogen tot nadenken of concentreren of besluiteloosheid (zie attest Itinere d.d. 17/01/2022). Er is tevens sprake van symptomen van posttraumatische stressstoornis (PTSS) als comorbiditeit. Dat u niet kan spreken wordt niet bevestigd in het attest en blijkt evenmin uit het persoonlijk onderhoud. Er dient opgemerkt te worden dat hoewel u sinds drie jaar psychologische problemen zou hebben u pas sinds januari 2022 psychologische begeleiding krijgt en het psychologische attest opgesteld werd op basis van slechts twee sessies (CGVS, p. 5). Desondanks werden u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal om op passende wijze aan uw noden tegemoet te komen en werd er gepeild naar uw psychologische toestand en begeleiding (CGVS, p. 3). U werd gevraagd of u zich in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, waarop u zei dat u sommige vragen wel kon beantwoorden en sommige vragen niet kon beantwoorden (CGVS, p. 3). U specificeerde dat u niet in staat was een vraag te beantwoorden als dezelfde vraag herhaaldelijk gesteld wordt, dat u in dat geval hoofdpijn krijgt en dat uw dokter u aanraadt om u niet te stresseren en kalm te zijn (CGVS, p. 3). De protection officer benadrukte dat ze het onderhoud zo rustig mogelijk zou laten verlopen en uit de notities blijkt dat er zich geen incidenten voorgedaan hebben tijdens het onderhoud en dat het onderhoud rustig verlopen is (CGVS, p. 3). U werd gevraagd het aan te geven als u zich slecht voelde of als u nood had aan een pauze en er werd expliciet aangegeven dat er kon gepauzeerd worden om het even wanneer u dat wenste (CGVS, p. 3). Gezien de zeer korte duur van het onderhoud (totale duur: 1 uur 14 minuten) en gezien het feit dat u op geen enkel moment om een pauze verzocht, werd er uiteindelijk niet gepauzeerd. Toen u het op een gegeven moment emotioneel moeilijk had en hilde – wat geenszins uitzonderlijk is tijdens een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming – kreeg u tijd om te bekomen, waarna u spontaan zelf opnieuw het woord nam (CGVS, p. 5). De protection officer formuleerde de vragen zo helder en duidelijk mogelijk. Vragen die u niet begreep werden herhaald en/of geherformuleerd (CGVS, p. 7). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed begrepen had, wat u bevestigde (CGVS, p. 7). U verklaarde desondanks dat u sommige vragen begrepen had en sommige vragen niet begrepen had, u kon echter niet aangeven of er vragen waren die u niet goed kon beantwoorden en u wenste verder niets toe te voegen (CGVS, p. 7-8). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw antwoorden op de gestelde vragen steeds ter zake waren en op basis van uw antwoorden op de vragen kan niet vastgesteld worden dat u sommige vragen niet begreep. Meer algemeen komt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud naar voren dat u volwaardige verklaringen wist af te leggen tijdens dit persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Sri Lanka gearresteerd en gedood zal worden door de CID (Criminal Investigation Department) omwille van de problemen die u bij uw eerste verzoek aanhaalde (CGVS, p. 4). Er dient echter opgemerkt te worden dat het CGVS bij uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat u de problemen die u in Sri Lanka ervaren zou hebben, net als uw activiteiten voor de LTTE, allerminst aannemelijk wist te maken. De RvV volgde deze beoordeling. U legde in onderhavig verzoek geen verklaringen af of documenten neer die deze beoordeling in positieve zin zouden kunnen wijzigen. U verklaarde dat er geen nieuwe ontwikkelingen of gebeurtenissen geweest zijn in verband met uw problemen sinds uw vorige verzoek, dat de CID sinds uw vorige verzoek niet meer naar uw huis kwam en dat u geen concrete aanwijzingen hebt dat de Sri Lankaanse autoriteiten op zoek zijn naar u (CGVS, p. 4-6, 8).

U beschikt niet over nieuwe documenten waarmee u zou kunnen aantonen dat u de waarheid vertelde (CGVS, p. 5). Uw advocaat argumenteerde dat het attest van een psycholoog een nieuw document is (CGVS, p. 7). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document uw asielrelaas niet op objectieve wijze kan staven, gezien de vaststellingen van uw psycholoog louter op uw verklaringen gebaseerd zijn. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor uw psychische toestand, kan dit attest de bij uw eerste verzoek vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden niet verklaren of weerleggen. Dit attest toont het oorzakelijke verband tussen de door u aangehaalde incidenten en uw psychische toestand niet aan, integendeel zelfs, zo is er in het attest sprake van onduidelijkheden zoals "een

opgelegde opdracht door een of andere politieke groepering” en “voor me [sic] onduidelijke omstandigheden van deze onvrijwillige samenwerking”. Uw advocaat haalde aan dat uw psychologische problemen de leemtes en contradicties in uw eerste verzoek om internationale bescherming zouden kunnen verklaren (CGVS, p. 7). Het CGVS kan deze conclusie echter niet volgen. Zo dient erop gewezen te worden dat u pas in januari 2022, bijna vier jaar na uw aankomst in België, psychologische begeleiding opstartte en dat u bij uw eerste verzoek geen enkel medisch of psychologisch attest neerlegde hoewel uw toenmalige advocaat destijds reeds elementen van die aard aanhaalde. Het CGVS herhaalt dat de RvV bij uw eerste verzoek oordeelde dat u meer dan voldoende tijd had om een arts en/of psycholoog te raadplegen teneinde de door u voorgehouden gezondheidsproblemen te laten vaststellen. Uw advocaat haalde heden een aantal redenen aan waarom u niet eerder psychologische hulp zocht, met name het stigma, schaamte, onwil van besef dat u op was, gebrek aan talenkennis en financiële middelen (CGVS, p. 7). Het CGVS wijst er echter op dat u ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming in een opvangcentrum verbleef en een advocaat had en u dus als verzoeker om internationale bescherming de nodige professionele omkadering kreeg, waardoor aangenomen kan worden dat u toen reeds een beroep kon doen psychologische begeleiding. Als u reeds bij uw eerste verzoek om internationale bescherming dermate last had van psychologische problemen dat deze een significante impact hadden op uw toenmalige verklaringen, zoals uw advocaat suggereert, vergoelijken het stigma, de schaamte en onwil van besef niet dat u zo’n lange tijd wachtte alvorens een beroep te doen op psychologische ondersteuning. Het CGVS wijst erop dat het bij onderhavig verzoek neergelegde attest betrekking heeft op de psychologische behandeling die u krijgt sinds 5 januari 2022. Er kan op basis van dit attest niet gesteld worden dat u reeds ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming de recent vastgestelde symptomen vertoonde. Bijgevolg kan niet geconcludeerd worden dat de leemtes en contradicties in uw verzoek om internationale bescherming te wijten zijn aan psychologische problemen die u destijds zou gehad hebben. Ten overvloede dient erop gewezen dat u zich voor het overige met betrekking tot eventuele (fysieke en/of mentale) gezondheidsproblemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Met betrekking tot de psychologische problemen van uw vrouw, die u staaft aan de hand van een attest van de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis waar ze behandeling krijgt, dient opgemerkt te worden dat het CGVS begrip opbrengt voor uw bezorgdheid, maar dat dit element geen betrekking heeft op uw persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Sri Lanka (CGVS, p. 4). Uit het attest blijkt louter dat uw vrouw aan een depressie lijdt omdat ze gescheiden van u leeft, dat aangeraden wordt dat ze samen met u leeft en dat ze behandeling krijgt in het ziekenhuis. Gezien uw vrouw in Sri Lanka medische behandeling krijgt voor haar depressie kan overigens verondersteld worden dat u bij terugkeer indien nodig ook behandeling zou kunnen krijgen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw schoonmoeder nu voor uw vrouw zorgt en dat uw eigen familieleden, zoals uw ouders en/of broers en zussen soms uw vrouw bezoeken (CGVS, p. 5). Dit wijst erop dat u over een familiaal netwerk beschikt dat bereid is u en uw gezin (minstens tijdelijk) te ondersteunen.

Op basis van uw activiteiten in België kan niet geconcludeerd worden dat u een risico op vervolging zou lopen in geval van terugkeer naar Sri Lanka. Zo stelt het CGVS vast dat u sinds uw komst naar België slechts eenmaal deelnam aan een evenement van de lokale Tamilgemeenschap (CGVS, p. 5). U haalde deze deelname reeds aan bij uw eerste verzoek en legde er destijds foto’s van neer. Het CGVS motiveerde bij uw eerste verzoek dat er geen elementen voorhanden waren waaruit bleek dat uw deelname aan, foto’s over en berichten in verband met activiteiten van de Tamilgemeenschap in België niet meer waren dan opportunistisch, terwijl redelijkerwijze kon worden aangenomen dat de Sri Lankaanse autoriteiten, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden banden met de LTTE, geenszins op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten in België. De RvV bevestigde deze beoordeling. Uit uw huidige verklaringen blijkt dat u na deze deelname niet meer betrokken was bij de Tamilgemeenschap omdat ze weigerden u te helpen, omdat u het beu was en omdat u er niets meer mee te maken wilt hebben (CGVS, p. 5-6). U verklaarde bij onderhavig verzoek dat u geen lid bent van een Tamilorganisatie (CGVS, p. 5-6), wat u ook al bij uw eerste verzoek gezegd had (CGVS 1711142 d.d. 15/05/2019, p. 12). Gezien de uiterst beperkte omvang van uw rol – met name een eenmalige aanwezigheid bij een evenement enkele jaren geleden – en afwezigheid van formeel lidmaatschap van een Tamilorganisatie, kan daarom nog steeds niet zomaar vermoed worden dat u in de problemen zou kunnen komen bij terugkeer naar Sri Lanka louter hierom, ondanks de gewijzigde situatie in Sri Lanka sinds de beoordeling van uw vorige verzoek.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen met betrekking tot uw zus dient het volgende opgemerkt te worden (CGVS, p. 5-6). Waar u bij uw eerste verzoek nog zei geen enkel familielid te hebben dat lid was van de LTTE (CGVS 1711142 d.d. 15/05/2019, p. 15), verklaarde u heden dat uw zus Su. een jaar lid geweest is van de LTTE als soldaat. U herinnert zich niet van wanneer tot wanneer uw zus lid was,

maar u weet wel dat ze aansloot toen ze heel jong was en dat ze daarna -nog voor het einde van het oorlog- op de leeftijd van 18 of 19 jaar huwde en de LTTE verliet. Bij uw eerste verzoek verklaarde u dat uw zus destijds 30 jaar oud was (Verklaring DVZ 1711142 d.d. 23/02/2017, vraag 17). Als uw zus op de leeftijd van 18 of 19 de LTTE verliet moet dit dus rond 2005 of 2006 geweest zijn. Uw zus vertelde u in 2009 dat ze twee keer gevraagd werd door de CID om langs te komen voor een onderzoek, daarna verhuisde ze naar Jaffna en had ze geen problemen meer (CGVS, p. 6). Uw zus woont tot op heden nog steeds in Jaffna. U legde geen enkel bewijs neer van het LTTE verleden van uw zus. Uw verklaring voor het eerdere verzwijgen is weinig overtuigend, het CGVS ziet immers niet in hoe uw zus problemen zou kunnen krijgen door het geven van informatie over haar bij de internationale beschermingsprocedure in België, temeer daar u steeds geïnformeerd werd dat al uw verklaringen in de asielpprocedure vertrouwelijk worden behandeld. Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat uw zus lid geweest is van de LTTE dient er op gewezen te worden dat dit niet tot de conclusie leidt dat er in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan bij terugkeer naar Sri Lanka. Uzelf hebt immers nooit problemen gehad omwille van het LTTE lidmaatschap van uw zus en u hebt geen vrees bij terugkeer omwille van uw zus. Bovendien waren de vermeende activiteiten van uw zus zeer beperkt in duur, had ze als soldaat geen belangrijke functie en woont zijzelf reeds jaren in Jaffna zonder dat ze daar problemen heeft.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw psychologische attest en het medische attest met betrekking tot de psychiatrische behandeling van uw vrouw werden hierboven reeds besproken. Wat betreft het Sri Lankaanse document dient nog opgemerkt te worden dat uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat documenten in Sri Lanka eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie hetzij door ze na te laten maken.

Uw advocaat bezorgde na het persoonlijk onderhoud een schrijven d.d. 27/01/2022 met opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. De correcties van de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen details in verband met verwoordingen en hebben geen impact op bovenstaande beoordeling. Dat u aanvankelijk vergat een document te overhandigen en op het einde van het onderhoud bijna uw bezittingen vergat in het lokaal wordt niet betwist door het CGVS maar volstaat niet om uw geheugenproblemen aan te tonen. Wat betreft de opmerking dat de non-verbale communicatie verloren ging in de notities, met name toen u aan het huilen was, merkt het CGVS op dat in de notities wel degelijk genoteerd werd dat u huilde op dat moment (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt uit de notities dat de protection officer u toen zakdoekjes gaf en voorstelde even te wachten, waarna u zelf weer het woord nam. Uw advocaat haalde aan dat de protection officer niet inging op uw emoties en niet vroeg of u nog iets wou toevoegen over uw zus, maar uit de notities van het onderhoud blijkt dat er na de door uw advocaat geciteerde vraag wel degelijk een aantal vragen werden gesteld over uw zus (CGVS, p. 6). Wat betreft de opmerking dat de tolk op een bepaald moment iets niet vertaalde waardoor informatie verloren ging, dient opgemerkt te worden dat het CGVS dit niet vastgesteld heeft tijdens het onderhoud. Wat betreft de verdere opmerkingen van uw advocaat dient opgemerkt te worden dat deze subjectieve interpretaties betreffen, zoals "Hij is duidelijk aan het nadenken en wil nog iets toevoegen maar hij slaagt er niet in. (...) De tolk voelt zich ongemakkelijk (...) bij de eerste ontmoeting aan het onthaal tussen de protection officer en de tolk enerzijds en de verzoeker en de advocate anderzijds, gedraagt verzoeker zich heel ongemakkelijk. Hij blijft heel ver staan van de protection officer en de tolk waarbij hij zich verschuilt achter zijn advocate. Uit zijn lichaamshouding blijkt dat er iets scheelt." Het CGVS volgt deze subjectieve interpretaties niet. Het CGVS betwist niet dat u enige psychologische problemen hebt, maar de analyse van uw advocaat dat u niet hebt kunnen voldoen aan de u opgelegde verplichtingen omwille van uw fragiele psychologische toestand wordt niet gevolgd door het CGVS. Het CGVS verwijst hieromtrent naar bovenvermelde beoordeling waaruit blijkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt dat Gotabhaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een tweederdemeerderheid. Meerdere geraadpleegde bronnen verwijzen naar het feit dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils.,

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde "stop and watch

lists". Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list) zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Srilankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Srilankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentenfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten. Uit uw verklaringen bij uw eerste en huidige verzoek blijkt dat u Sri Lanka verliet met uw eigen paspoort (CGVS 1711142 d.d. 15/05/2019, p. 4, 23 en CGVS, p. 3-4). Hoewel u telkens aangaf dat de smokkelaar regelingen trof waardoor u zonder problemen uw land kon uitreizen, staafde u deze verklaringen geenszins. Het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg weinig aannemelijk waren, dat uw verklaringen met betrekking tot het ontbreken van uw paspoort stereotiep waren en dat het er alle schijn van weg had dat u uw paspoort achterhield voor de Belgische autoriteiten daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 juli 2021) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer gevisieerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Gezien uw beweerde of toegeschreven band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, gezien de vermeende band van uw zus met de LTTE – die u niet gestaafd heeft – beperkt was tot een lidmaatschap van slechts een jaar als soldaat rond 2005 of 2006 en nooit tot problemen heeft geleid in uw hoofde en gezien uw zus sinds jaren zelf geen problemen heeft gehad omwille van haar vroegere activiteiten, en gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka op illegale wijze verlaten heeft, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/9, § 2 en artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de bewijskracht van de geschreven akten”*.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat haar tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard en betoogt zij dat: *“Het enig nieuw element is voornoemd attest van de psycholoog.”* Zij meent dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering:

“- Enerzijds te aanvaarden dat er bijzondere procedurele noden zijn gelinkt aan de psychische problemen van verzoeker zoals vastgesteld in het psychologisch verslag en dat hieruit een element kan afgeleid worden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt;
- En anderzijds de bestreden beslissing vrijwel identiek te motiveren als de weigering van het eerste verzoek, terwijl verzoeker “geen nieuwe ontwikkelingen of gebeurtenissen” uit Sri Lanka aanhaalt, tenzij de medische problemen van zijn vrouw, maar die volgens verweerder niets te maken hebben met de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven;
- En bovendien te stellen dat de vaststellingen van de psycholoog de vluchtmotieven van verzoeker niet op objectieve wijze kunnen staven want louter op de verklaringen van verzoeker gebaseerd zijn (wat trouwens met een attest van een psycholoog per definitie altijd het geval is), en bijgevolg de bij het eerste verzoek vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden niet verklaren of weerleggen;
- Het is ook tegenstrijdig verzoeker te verwijten niet eerder dan januari 2022 een attest aan een psycholoog gevraagd te hebben, terwijl aanvaard wordt dat al tijdens de behandeling van het eerste verzoek verzoeker psychische problemen had vermits daarvan sprake is in de eerste beslissing van verweerder en in het arrest van de Raad, zoals de bestreden beslissing vermeldt; het is des te meer tegenstrijdig verzoeker te verwijten slechts in januari 2022 een attest aan een psycholoog gevraagd te hebben en anderzijds niet aan te nemen dat verzoeker reeds tijdens de behandeling van zijn eerste verzoek de huidige vastgestelde symptomen had. Indien dat niet geloofd wordt, waarom moest verzoeker dan indertijd een attest aan een psycholoog vragen?”

Verder meent de verzoekende partij dat waar in het voorgelegde psychologisch attest wordt gesproken over *“een opgelegde opdracht door een of andere politieke groepering”*, zij verwijst naar de dwang om wapens te vervoeren. Tevens merkt zij op dat: *“Het is overigens onduidelijk waarom na het woord “me” verweerder “sic” vermeldt, vermits het duidelijk is dat “me” verwijst naar de psycholoog.”* Zij voert aan dat het bijgevolg ook ongerijmd is om te stellen dat zij voor haar psychische problemen een beroep dient te doen op de procedure bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien dit een bepaling van zuiver intern recht is terwijl de medische problemen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Volgens de verzoekende partij moet de bestreden beslissing worden vernietigd. Zij betoogt tevens dat: *“Verder schendt verweerder de bewijskracht van de geschreven akten, vastgelegd in de artikelen 8.17 en 8.18 van boek 8 “het bewijs” van het nieuw Burgerlijk Wetboek, door elke bewijskracht aan het attest van de psycholoog te ontzeggen hoewel het wel voldoende bewijskracht had om het volgend verzoek ontvankelijk te verklaren.”*

Voorts stelt de verzoekende partij dat het feit dat haar echtgenote depressief is omwille van de afwezigheid sinds vijf jaar van de verzoekende partij bevestigt dat de verzoekende partij in de overtuiging is dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, daar zij in het andere geval wel zou terugkeren om aan de depressieve toestand van haar echtgenote een einde te stellen.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: *“Tenslotte is het tegenstrijdig de advocaat van verzoeker te verwijten dat de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud subjectieve interpretaties uitmaken, terwijl de motivering van de bestreden beslissing bol staat van subjectieve interpretaties, zoals bijvoorbeeld de bewering dat “het stigma, de schaamte en de onwil van besef” niet vergoelijken dat verzoeker jarenlang wachtte om een attest aan een psycholoog te vragen, of de bewering dat de verklaringen van verzoeker m.b.t. het ontbreken van het paspoort stereotiep zijn.”*

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/6, § 1, eerste lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij. Zij meent dat de commissaris-generaal niets heeft gedaan om zijn samenwerkingsplicht te vervullen. Zij betoogt dat: *“Zo zou verweerder kunnen nagaan of verzoeker vermeld wordt op de “stop en watch lists” waarvan sprake in de bestreden beslissing, en eveneens of hij al dan niet nog gezocht wordt door de CID.”* Verder stelt de verzoekende partij dat: *“Verder beweert verweerder dat de verklaringen van verzoeker m.b.t. de reisweg van Sri Lanka naar België weinig aannemelijk zijn. In de voornoemde bijlage 26quater motiveert DVZ dat Malta verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming omdat de Maltese consulaire diensten in Dubai aan verzoeker een Schengenvisum verstrekten. De Maltese overheid is bijgevolg in het bezit van het paspoort van verzoeker, immers in het andere geval kan geen visum afgegeven worden. Indien verweerder zich van zijn samenwerkingsplicht had gekweten, dan had deze kunnen vaststellen dat de verklaringen van verzoeker m.b.t. zijn reisweg wel degelijk met de werkelijkheid overeenstemmen. Door dit onderzoek niet uit te voeren, wat vrij eenvoudig kan daar Malta een EU-lidstaat is, schendt verweerder bovendien de zorgvuldigheidsplicht.”*

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/5, § 2, derde lid en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat het voorhanden hebben van correcte, recente en actuele landeninformatie essentieel is om te bepalen of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing motiveert dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedure op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn gewijzigd. Volgens de verzoekende partij is de informatie van de commissaris-generaal ofwel verkeerd, ofwel achterhaald, want niet recent (daterend van 15 juli 2021). Zij stelt dat in Sri Lanka op 14 april 2022 de noodtoestand werd afgekondigd, waaromtrent zij verwijst naar een artikel van ICG en de Verenigde Naties. Zij wijst erop dat de burgerlijke vrijheden sterk worden beperkt en ingekort en dat de controle aan de buitengrenzen, ook voor een inreis, werden verstrengd. De verzoekende partij betoogt dat: *“In dat verband zou het zeer zinvol zijn dat verweerder zijn samenwerkingsplicht vervult en het paspoort aan de Maltese overheid opvraagt. Men kan immers de immigratiewetgeving overtreden ook al vertrekt men legaal uit het land, maar wanneer men terugkeert na het verstrijken van de geldigheid van het paspoort. Nu verzoeker meer dan 5 jaar geleden uit Sri Lanka vertrokken is, is de kans groot dat zijn paspoort nu niet meer geldig is.”* De verzoekende partij wijst erop dat een inbreuk op de immigratiewetgeving kan worden bestraft met een gevangenisstraf van vijf jaar, waaromtrent zij verwijst naar een rapport. Zij betoogt tevens dat de bewering van de commissaris-generaal dat Tamils niet strenger worden bestraft dan andere Sri Lankanen aan een nauwkeurig onderzoek moet worden onderworpen, temeer daar zij als behorende tot een etnische minderheid nog steeds systematisch zal worden gediscrimineerd, waaromtrent zij citeert uit een rapport van Freedom House van 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verzoekende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij wijst op de actuele situatie in Sri Lanka. Aan de aanvullende nota voegt zij de volgende artikelen toe:

- het artikel *“Sri Lanka: New President Should Chart Path Upholding Rights”* van Human Rights Watch van 9 augustus 2022,
- het artikel *“Sri Lanka: UN human rights experts condemn repeated use of emergency measures to crackdown on protests”* van OHCHR van 8 augustus 2022,
- het artikel *“Sri Lanka: UN experts sound alarm on economic crisis”* van OHCHR van 20 juli 2022,
- het artikel *“Sri Lanka: End Government Crackdown on Peaceful Protesters”* van The International Working Group on Sri Lanka van augustus 2022,
- het artikel *“Sri Lanka: Brutal attack against peaceful protesters by security forces”* van FIDH van 23 juli 2022.

3.2. Gelet op 's Raads beschikking van 16 november 2022, ontvangt de Raad vanwege de verzoekende partij een aanvullende nota waarin zij haar analyse van de situatie voor terugkeerders en Tamils in Sri Lanka actualiseert en waaraan zij de COI Focus *“Sri Lanka: Situatie bij terugkeer van Tamils”* van Cedoca van 13 september 2022 toevoegt.

3.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende rapporten neer:

- het rapport *“Country Policy and Information Note. Sri Lanka: Tamil Separatism”* van het UK Home Office van augustus 2022,
- het rapport *“Sri Lanka : information sur la situation des Sri-Lankais qui retournent dans leur pays, y compris les demandeurs d’asile déboutés, et le traitement qui leur est réservé (202-mars 2022)”* van de Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada van 2 mei 2022.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker

samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in*

artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

7.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: “Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde dat u dingen vergeet, last hebt van hoofdpijn en slapeloosheid, dat u niet in staat bent te spreken en dat mensen u een gekke persoon noemen (CGVS, p. 2-3, 5, 8). Een deel van deze symptomen wordt bevestigd in het door u neergelegde psychologische attest. Uit dit attest blijkt immers dat u sinds januari 2022 psychologisch wordt opgevolgd en dat u volgens uw psycholoog aan de criteria voor depressieve stoornis beantwoordt, wat gepaard gaat met onder meer een sombere stemming, verminderde interesse in activiteiten, verminderde eetlust, insomnia, psychomotorische vertraging, vermoeidheid, gevoelens van diepe waardeloosheid, schuldgevoelens, negatieve en angstwekkende gedachten en verminderd vermogen tot nadenken of concentreren of besluiteloosheid (zie attest Itinere d.d. 17/01/2022). Er is tevens sprake van symptomen van posttraumatische stressstoornis (PTSS) als comorbiditeit. Dat u niet kan spreken wordt niet bevestigd in het attest en blijkt evenmin uit het persoonlijk onderhoud. Er dient opgemerkt te worden dat hoewel u sinds drie jaar psychologische problemen zou hebben u pas sinds januari 2022 psychologische begeleiding krijgt en het psychologische attest opgesteld werd op basis van slechts twee sessies (CGVS, p. 5). Desondanks werden u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal om op passende wijze aan uw noden tegemoet te komen en werd er gepeild naar uw psychologische toestand en begeleiding (CGVS, p. 3). U werd gevraagd of u zich in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, waarop u zei dat u sommige vragen wel kon beantwoorden en sommige vragen niet kon beantwoorden (CGVS, p. 3). U specificeerde dat u niet in staat was een vraag te beantwoorden als dezelfde vraag herhaaldelijk gesteld wordt, dat u in dat geval hoofdpijn krijgt en dat uw dokter u aanraadt om u niet te stresseren en kalm te zijn (CGVS, p. 3). De protection officer benadrukte dat ze het onderhoud zo rustig mogelijk zou laten verlopen en uit de notities blijkt dat er zich geen incidenten voorgedaan hebben tijdens het onderhoud en dat het onderhoud rustig verlopen is (CGVS, p. 3). U werd gevraagd het aan te geven als u zich slecht voelde of als u nood had aan een pauze en er werd expliciet aangegeven dat er kon gepauzeerd worden om het even wanneer u dat wenste (CGVS, p. 3). Gezien de zeer korte duur van het onderhoud (totale duur: 1 uur 14 minuten) en gezien het feit dat u op geen enkel moment om een pauze verzocht, werd er uiteindelijk niet gepauzeerd. Toen u het op een gegeven moment emotioneel moeilijk had en hilde – wat geenszins uitzonderlijk is tijdens een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming – kreeg u tijd om te bekomen, waarna u spontaan zelf opnieuw het woord nam (CGVS, p. 5). De protection officer formuleerde de vragen zo helder en duidelijk mogelijk. Vragen die u niet begreep werden herhaald en/of geherformuleerd (CGVS, p. 7). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed begrepen had, wat u bevestigde (CGVS, p. 7). U verklaarde desondanks dat u sommige vragen begrepen had en sommige vragen niet begrepen had, u kon echter niet aangeven of er vragen waren die u niet goed kon beantwoorden en u wenste verder niets toe te voegen (CGVS, p. 7-8). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw antwoorden op de gestelde vragen steeds ter zake waren en op basis van uw antwoorden op de vragen kan niet vastgesteld worden dat u sommige vragen niet begreep. Meer algemeen komt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud naar voren dat u volwaardige verklaringen wist af te leggen tijdens dit persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij weliswaar kritiek op de verdere motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot haar mentale gezondheidstoestand en het attest dat zij daaromtrent heeft voorgelegd, doch zij betreft deze kritiek niet op de steunmaatregelen die haar werden verleend in het kader van de bijzondere procedurele noden in haar hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Aldus werpt haar kritiek geen ander licht op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing, die onverminderd overeind blijft.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Op 13 februari 2017 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij door het Sri Lankaanse Criminal Investigation Department (hierna: CID) werd geïnterviewd omwille van haar betrokkenheid bij de oorlog van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: LTTE). Op 3 september 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van de verzoekende partij bij de LTTE en de problemen die zij naar aanleiding hiervan beweert te hebben gekend. Bij arrest nr. 231 119 van 13 januari 2020 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing.

Op 4 oktober 2021 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, voegt toe dat haar zus gedurende een jaar lid is geweest van de LTTE en legt een psychologisch attest inzake haarzelf en een psychiatrisch attest inzake haar echtgenote voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend naar aanleiding van haar voorgehouden betrokkenheid bij de LTTE. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met het CID en haar betrokkenheid bij de LTTE reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming door zowel het CGVS als de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat er sedertdien geen nieuwe ontwikkelingen of gebeurtenissen meer zijn geweest, dat het CID sedertdien niet meer naar haar huis is gekomen en dat zij geen concrete aanwijzingen heeft dat de Sri Lankaanse autoriteiten naar haar op zoek zijn.

(ii) waar de advocaat van de verzoekende partij aanvoert dat het voorgelegde psychologisch attest een nieuw element uitmaakt, dit attest de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden vastgesteld in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming niet kan verklaren of weerleggen. Het attest werd immers opgesteld op basis van haar verklaringen en toont geen oorzakelijk verband aan tussen haar mentale gezondheidstoestand en de aanvoerde vluchtmotieven. Integendeel, in het attest wordt melding gemaakt van een opgelegde opdracht voor een of andere politieke groepering en onduidelijke omstandigheden van een onvrijwillige samenwerking. Voorts dient erop gewezen dat de verzoekende partij pas in januari 2022 psychologische begeleiding opstartte, terwijl zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming mentale gezondheidsproblemen aanvoerde waaromtrent de Raad vaststelde dat zij toen reeds voldoende tijd had gehad om een arts of psycholoog te raadplegen om de beweerde mentale gezondheidsproblemen te laten attesteren. De door haar advocaat aangehaalde elementen van schaamte, stigma, onwil van besef op te zijn, gebrekkige talenkennis en gebrekkige financiële middelen kunnen het dralen van de verzoekende partij niet verschonen. Bovendien kan op basis van het attest dat de verzoekende partij heden voorlegt niet worden vastgesteld dat zij reeds ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming met de erin aangehaalde mentale gezondheidsproblemen te kampen had. Ten overvloede wijst de commissaris-generaal erop dat de verzoekende partij zich met betrekking tot eventuele medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

(iii) uit het psychiatrisch attest betreffende de echtgenote van de verzoekende partij blijkt dat zij psychiatrische behandeling krijgt in een ziekenhuis in Sri Lanka voor een depressie naar aanleiding van het gescheiden leven van de verzoekende partij. Hieruit bleken aldus geen persoonlijke problemen in hoofdte van de verzoekende partij zelf. Bovendien blijkt hieruit dat zij zelf, indien nodig, in Sri Lanka medische verzorging kan krijgen voor haar mentale gezondheidsproblemen. Uit haar verklaringen blijkt voorts dat haar echtgenote kan rekenen op een familiaal netwerk, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook de verzoekende partij op dit netwerk een beroep kan doen ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst.

(iv) met betrekking tot haar activiteiten in België, de verzoekende partij verklaart dat zij sedert haar deelname aan een evenement van de Tamilgemeenschap vermeld in het kader van haar eerste verzoek

om internationale bescherming, waaromtrent zowel het CGVS als de Raad het opportunistisch karakter vaststelden, niet meer betrokken was bij de Tamilgemeenschap in België en dat zij geen lid is van een Tamilorganisatie. Gelet op haar beperkte rol tijdens haar eenmalige deelname aan een evenement van de Tamilgemeenschap in België jaren geleden, kan geenszins worden aangenomen dat de Sri Lankaanse autoriteiten haar omwille hiervan zouden viseren ingeval van terugkeer naar Sri Lanka, ook niet sedert de situatie er is gewijzigd.

(v) de verzoekende partij heden verklaart dat haar zus lid was van de LTTE, terwijl zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat geen van haar familieleden lid waren van de LTTE. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt bovendien dat haar zus maar gedurende een jaar tot 2005 of 2006 lid zou zijn geweest van de LTTE, dat zij er maar een beperkte functie had als soldaat en dat zij nadien naar Jaffna verhuisde en er geen problemen meer kende. Verder kunnen er uit het beweerde lidmaatschap van haar zus bij de LTTE geen persoonlijke problemen in hoofde van de verzoekende partij worden afgeleid.

(vi) de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Dat de verzoekende partij een document vergat te overhandigen en haar persoonlijke bezittingen bijna vergat in het gehoorlokaal, volstaat niet om haar geheugenproblemen aan te tonen. In de notities van het persoonlijk onderhoud wordt voorts wel degelijk vermeld dat de verzoekende partij huilt. Verder dient vastgesteld dat er wel degelijk vragen werden gesteld over haar zus tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin blijkt dat de tolk zaken niet zou hebben vertaald. Waar haar advocaat in de opmerkingen aanhaalt dat: *“Uit zijn lichaamshouding blijkt dat er iets scheelt”*, kan niet worden vastgesteld dat de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij haar zou hebben verhinderd te voldoen aan haar verplichtingen.

(vii) inzake een eventueel risico ingeval van terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat iedereen op de luchthaven kan worden gecontroleerd op naleving van de migratiewetgeving, temeer personen die voorkomen op een “stop list” of een “watch list”. Hierbij worden personen die een vermoedelijke band hebben met de LTTE in het bijzonder geïdentificeerd. Personen die worden gearresteerd, worden in beginsel binnen 24 uur op borg in vrijheid gesteld, behalve gearresteerden van wie wordt vermoed dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, personen die betrokken zijn bij documentfraude of die gebruik hebben gemaakt van twee paspoorten, of personen die op een lijst van gezochte personen staan. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnische origines. Een soevereine staat heeft bovendien het recht om redelijke maatregelen te nemen om de er vigerende migratiewetgeving te handhaven. De verzoekende partij maakte echter geen banden met de LTTE aannemelijk en reisde op legale wijze met haar paspoort naar Europa. Het CGVS en de Raad waren in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bovendien van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de reisweg van de verzoekende partij daar zij stereotiepe verklaringen aflegt over het niet-voorleggen van haar paspoort.

(viii) blijkens de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) het louter profiel van Tamil niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming concreet aan te tonen. Evenmin blijkt dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming ingeval van terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt om blootgesteld te worden aan mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering in de bestreden beslissing daar er enerzijds wordt vastgesteld dat er in haar hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden gelinkt aan haar psychologische problemen en *“dat hieruit een element kan afgeleid worden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt”*, terwijl anderzijds wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe ontwikkelingen of gebeurtenissen in Sri Lanka aanhaalt en dat de vaststellingen van de psycholoog die in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden niet kunnen verklaren of weerleggen, kan zij niet worden bijgetreden. Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het voorgelegde psychologisch attest een nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dat de vaststellingen in dit attest in rekening werden gebracht in het kader van steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de

Vreemdelingenwet omdat hieruit bijzondere procedurele noden in hoofde van de verzoekende partij blijken, betekent niet dat dit attest automatisch op de inhoudelijke beoordeling van de aangehaalde vluchtmotieven een ander licht werpt. Het loutere gegeven dat het tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard, betekent immers niet dat enkel het voorgelegde psychologisch attest door de commissaris-generaal werd beoordeeld als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt, laat staan dat hieruit noodzakelijkerwijze dient te volgen dat de verzoekende partij ook daadwerkelijk internationale bescherming moet worden toegekend. Te dezen wijst de Raad erop dat *in casu* ook de gewijzigde situatie in Sri Lanka in rekening werd gebracht (zie *infra*). Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat bepaalde artikelen van het Burgerlijk Wetboek werden geschonden “door elke bewijskracht aan het attest van de psycholoog te ontfangen, hoewel het wel voldoende bewijskracht had om het volgende verzoek ontvankelijk te verklaren.”, kan zij dan ook niet worden bijgetreden.

Waar de verzoekende partij verder meent dat het tegenstrijdig is dat haar in de bestreden beslissing wordt verweten pas in januari 2022 een psycholoog te hebben geraadpleegd terwijl reeds ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd aanvaard dat zij psychische problemen had, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 231 119 van 13 januari 2020 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij met betrekking tot haar toen aangehaalde mentale gezondheidsproblemen onder meer oordeelde dat: *“Gelet op het voorgaande, dient dan ook in de eerste plaats te worden vastgesteld dat waar verzoeker aanvoert dat hij fysieke en/of mentale gezondheidsproblemen heeft naar aanleiding van de elementen die aan zijn verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggen, dan wel naar aanleiding van andere elementen, hij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen ter staving hiervan. Hij komt dienaangaande in zijn verzoekschrift immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit rapporten met een algemene draagwijdte die geen betrekking hebben op zijn persoon en die dan ook allerminst kunnen volstaan teneinde in concreto vast te stellen of verzoeker al dan niet te kampen heeft met fysieke en/of mentale gezondheidsproblemen, of deze gezondheidsproblemen al dan niet voortkomen uit elementen die aan zijn verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggen en of en op welke wijze deze gezondheidsproblemen al dan niet een invloed hebben op de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming en/of op zijn capaciteiten om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om aan de hand van gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zijn vluchtrelaas uiteen te zetten. Dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een medisch en/of psychologisch attest voor te leggen aan de asielinstanties, is allerminst ernstig. Verzoeker diende reeds op 13 februari 2017 onderhavig verzoek om internationale bescherming in, zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vond plaats op 15 mei 2019 en de bestreden beslissing werd genomen op 3 september 2019. Aldus had verzoeker meer dan voldoende tijd om een arts en/of psycholoog te raadplegen teneinde de door hem voorgehouden gezondheidsproblemen te laten vaststellen. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te verwijzen naar en citeren uit rapporten van algemene aard zonder dat hij alsnog een medisch en/of psychologisch attest voorlegt, is allerminst ernstig.”* Hieruit blijkt dat er aan de mentale gezondheidsproblemen toen geen geloof werd gehecht aangezien de verzoekende partij deze niet middels een medisch en/of psychologisch attest onderbouwde hoewel zij hiertoe reeds ruimschoots de tijd had gehad. Dat de verzoekende partij pas op 5 januari 2022 psychologische begeleiding opstartte, vormt dan ook wel degelijk een element dat ertoe noopt te besluiten dat het allerminst vaststaat dat de verzoekende partij op het moment van de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming eveneens met dezelfde mentale gezondheidsproblemen te kampen had, zodat evenmin kan worden aangenomen dat het heden voorgelegde psychologisch attest de in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden zou kunnen verklaren of weerleggen. Daarenboven wordt dit evenmin in het psychologisch attest uiteengezet.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat de in het voorgelegde psychologisch attest aangehaalde “opgelegde opdracht door een of andere politieke groepering”, de dwang en de onduidelijke omstandigheden van een onvrijwillige samenwerking, betrekking hebben op het feit dat zij werd gedwongen om voor de LTTE wapens te vervoeren, dient erop gewezen dat het feit dat het voor de psycholoog van de verzoekende partij zelf niet duidelijk is welke gebeurtenissen zich allemaal in Sri Lanka zouden hebben voorgedaan, afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest wat betreft deze beweerdde gebeurtenissen. Indien deze gebeurtenissen voor de psycholoog van de verzoekende partij niet duidelijk zijn, kan overigens bezwaarlijk worden ingezien op basis waarvan de psycholoog vervolgens besluit dat deze gebeurtenissen dramatische gevolgen voor de verzoekende partij hebben

gehad. Als zodanig is dit psychologisch attest dan wel degelijk niet in staat om op de vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een ander licht te werpen.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing onterecht wordt verwezen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat dit zuiver intern recht is en haar psychologische problemen zijn gelinkt aan de criteria van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts betrekking heeft op het louter medische aspect van de mentale gezondheidsproblemen van de verzoekende partij; in zoverre deze problemen enig verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, worden zij wel degelijk in rekening genomen.

De verzoekende partij stelt verder dat zij wel naar haar land van herkomst zou terugkeren om de depressieve toestand van haar echtgenote te beëindigen, doch dat het feit dat zij dit niet doet bevestigt dat zij dit niet kan. Zij meent dat de commissaris-generaal het psychiatrisch attest betreffende haar echtgenote verkeerd heeft begrepen. Nochtans blijkt uit dit psychiatrisch attest nergens dat de verzoekende partij niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren; er wordt enkel melding gemaakt van de depressie van de echtgenote van de verzoekende partij onder meer omdat zij van elkaar gescheiden zijn. Hieruit kan niet *a contrario* worden afgeleid dat het niet-terugkeren van de verzoekende partij naar haar land van herkomst alsnog de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas zou aantonen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing bol staat van subjectieve interpretaties, dient erop gewezen dat de motieven in de bestreden beslissing zijn gebaseerd op de beschikbare objectieve informatie en de eigen verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar de verzoekende partij lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De verzoekende partij gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten. In het licht hiervan, komt het dan ook geenszins aan de commissaris-generaal toe om na te gaan of de verzoekende partij al dan niet op een "stop list" of "watch list" van de Sri Lankaanse autoriteiten staat of dat de verzoekende partij al dan niet nog wordt gezocht door het CID. Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal bij de Maltese autoriteiten haar paspoort diende op te vragen, omdat deze autoriteiten volgens haar paspoort in bezit hebben omdat zij haar in Dubai een Schengenvisum afleverden, dient erop gewezen dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat haar paspoort door de smokkelaar werd afgenomen. In zijn arrest nr. 231 119 van 13 januari 2020 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij stelde de Raad dienaangaande dat: *"Dit klemt des te meer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht motiveert dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg onaannemelijk zijn:*

"Tot slot bleek ook uw reisweg weinig aannemelijk. Immers legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, ...). Verder bleek u niet zeker te zijn wanneer u Sri Lanka had verlaten en kon u dit niet beter plaatsen dan: "Rond de 23ste, maar ben niet precies". U stelde via Dubai te zijn

gevlagen, waar u zo'n acht maanden zou verblijven, doch gevraagd waar in Dubai u was, bleek u dit niet te weten. U dan gevraagd wat u daar deed geraakte u niet verder dan "Ik verstopte me in een kamer" en gepolst wat u dan deed in die kamer meende u enkel dat er nog iemand bij u verbleef, maar bleek u niet eens te weten om wie het ging. U zou daarnaast via een Europees land richting Europa reizen, maar welk land dat was, was u ontgaan. Uw originele paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van uw reisweg, legde u evenmin neer en u hiernaar gepolst merkte u bovendien nogal stereotiep op dat dit door de smokkelaar werd afgenomen. Daargelaten u het verlies van uw paspoort eigenlijk nooit hebt aangegeven en dit aldus niets meer dan een blote bewering is, is het bijzonder opmerkelijk dat u zondermeer uw paspoort zou afgeven. Te meer u zelf uw identiteitskaart zou hebben teruggevraagd én gekregen is het bijzonder frappant dat uw paspoort alsnog zou ontbreken. Dat u dit dan ook niet zou hebben geprobeerd is weinig ernstig. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dit paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS, p. 6-8)."

Verzoeker weerlegt dit motief niet op afdoende wijze; hij komt niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven betreffende deze verklaringen in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers reisweg en dat het vermoeden bestaat dat hij bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas." Het komt de verzoekende partij niet toe om in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming rechtsmiddelen aan te wenden tegen de beoordeling die werd gemaakt in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dat de verzoekende partij heden beweert dat haar paspoort in het bezit is van de Maltese autoriteiten, terwijl zij eerder beweerde dat het door de smokkelaar werd afgenomen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar reisweg en sterkt des te meer het vermoeden dat zij bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

Met betrekking tot de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') betoogt de verzoekende partij dat deze informatie ofwel verkeerd is, ofwel achterhaald, want niet recent. Zij wijst erop dat op 1 april 2022 de noodtoestand werd afgekondigd in Sri Lanka. Zowel bij haar aanvullende nota als ter terechtzitting legt zij bijkomende informatie met betrekking tot de algemene situatie in Sri Lanka neer. De verwerende partij legt bij aanvullende nota een update neer van de COI Focus "Sri Lanka: Situatie bij terugkeer van Tamils" van 13 september 2022. Hoewel de verzoekende partij ter terechtzitting terecht opmerkt dat de door haar neergelegde informatie van recentere datum is dan de bronnen die in voormelde COI Focus worden gehanteerd, dient vastgesteld dat de informatie van de verzoekende partij in dezelfde lijn ligt als de bronnen en de beoordeling in de COI Focus. Uit de informatie van de verzoekende partij blijkt niet dat de algemene situatie in Sri Lanka intussen dermate is gewijzigd dat zich een andere beoordeling opdringt dan de conclusie die in de COI Focus, in de aanvullende nota van de commissaris-generaal en in de bestreden beslissing wordt getrokken. Mede gelet op de vaststellingen inzake het profiel van de verzoekende partij, met name dat zij haar beweerde banden met de LTTE niet aantoonst en dat – in zoverre geloofwaardig – haar zus slechts voor korte tijd bij de LTTE betrokken zou zijn geweest en intussen probleemloos verder leeft in Sri Lanka zonder dat de verzoekende partij hierdoor persoonlijke problemen heeft gekend, ziet de Raad dan ook geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Gezien het voorgaande stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht dat: "Het CGVS wijst erop dat hoewel de oorlog tussen de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam, de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 7 september 2022) blijkt dat Gotabhaya Rajapaksa sinds zijn aantreden als president in november 2019 probeert om alle macht naar zich toe te trekken. Op 22 oktober 2020 keurde het Sri Lankaanse parlement amendement 20A goed met een tweederdemeerderheid. Meerdere geraadpleegde bronnen stelden dat de grondwetswijziging gevolgen kan hebben voor alle minderheidsgroepen in Sri Lanka en in het bijzonder voor Tamils. In 2022 werden verschillende versies voor een grondwetswijziging voorgelegd aan het parlement. Vooralsnog blijft amendement 20A van kracht.

Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, blijkt uit het door Cedoca gevoerde onderzoek dat er geen aanwijzingen zijn dat de in- en uitreisprocedures op Colombo Airport sinds de verkiezingen van november 2019 zijn veranderd. Iedereen die (gedwongen of vrijwillig) terugkeert naar Sri Lanka wordt bij aankomst op de luchthaven van Colombo door een medewerker van de immigratiedienst gecontroleerd op zijn identiteit én op zijn eventuele aanwezigheid op zogenaamde "stop and watch

lists". Tijdens deze controle wordt ook onderzocht of de betrokkene een inbreuk op de immigratiewetgeving begaan heeft. Iedereen die op een lijst met gezochte personen (watch list) staat, of die in verband kan worden gebracht met criminaliteit of met inbreuken tegen de emigratie- en immigratiewetgeving, of die gezocht worden door Interpol zal verder ondervraagd worden. Wie op een zwarte lijst staat van personen die reeds in contact zijn gekomen met het gerecht of de politie en vervolgens een verbod hebben gekregen om te reizen (stop list) zal zeker tegengehouden worden.

Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Personen die een betekenisvolle rol gespeeld hebben voor de zaak van het naoorlogse Tamilseparatisme en/of voor een heropening van de vijandelijkheden in Sri Lanka worden als een bedreiging voor de Srilankaanse staat beschouwd en zullen in de negatieve belangstelling van de Srilankaanse autoriteiten staan. Zij lopen een reëel risico gearresteerd te worden op grond van de Prevention of Terrorism Act (PTA).

De Sri Lankaanse autoriteiten zijn ook nog steeds op zoek naar personen waarvan ze vermoeden dat ze een gevaar zouden kunnen betekenen voor de eenheid van het land of een eventuele terugkeer van het gewelddadig Tamilseparatisme. Personen die fondsen verzamelen voor de LTTE; solide banden hebben met invloedrijke LTTEprofielen in de diaspora; en/of over organisatorische kwaliteiten beschikken blijven de negatieve aandacht van de Srilankaanse autoriteiten opwekken.

Ingevolge de sociale en politieke omwentelingen die eind 2021 van start gingen, richten de autoriteiten hun aandacht momenteel in de eerste plaats op burgermaatschappijactivisten, journalisten, studenten, demonstranten en religieuze leiders die de algemene socio-economische toestand aan de kaak stellen. In deze context worden personen die bij terugkeer gedetineerd worden omdat ze op een stop and watch list staan, voor zover ze niet betrokken zijn bij de anti-regeringsprotesten van 2022, stelselmatig na korte tijd detentie op borg vrijgelaten. Wanneer zo'n vrijgelaten terugkeerder ervan verdacht wordt banden te onderhouden met de LTTE zal hij (of zij) nadien in zijn woonplaats wel nog verder gemonitord worden door de veiligheidsdiensten. Deze monitoring duurt minstens 24 maanden en verloopt grondig maar er is hierbij geen sprake meer van (white van-) verdwijningen en ook niet van andere, ernstige mensenrechtenschendingen. De laatste jaren zijn er geen terugkeerders (van gelijk welke etnie) meer gearresteerd op basis van de PTA, noch op de luchthaven, noch in een tweede fase.

Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij het organiseren of faciliteren van een illegale uitreis, die betrokken zijn bij documentenfraude, die gebruik gemaakt hebben van twee paspoorten, of die op een lijst van gezochte personen staan. Inbreuken op de migratiewetgeving kunnen leiden tot strafprocedures. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen Tamils en personen van andere etnieën. Uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal haar paspoort bij de Maltese autoriteiten dient op te vragen, dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het paspoort van de verzoekende partij voor te leggen. In zoverre de verzoekende partij op illegale wijze naar haar land van herkomst zou dienen terug te keren omdat haar paspoort niet langer geldig is aangezien zij meer dan vijf jaar geleden uit Sri Lanka vertrok, dient erop gewezen dat het een soevereine staat is toegestaan om de er vigerende migratiewetgeving aan de hand van redelijke maatregelen te handhaven. Ten eerste wordt erop gewezen dat voor inbreuken op de emigratie- en immigratiewetgeving de meesten een geldboete krijgen en geen gevangenisstraf (COI Sri Lanka update september 2022, p. 22). Voorts maakt de verzoekende partij slechts een veronderstelling dat haar paspoort niet meer geldig is, zonder dit te onderbouwen. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat ze op de hoogte is van de geldigheidsduur van de documenten waarvan ze zich bediend heeft om te reizen. Daarenboven maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij geen nieuwe reisdocumenten kan verkrijgen vanuit België, nu haar voorgehouden problemen met de autoriteiten in Sri Lanka niet aannemelijk worden gemaakt.

Verder wijst de Raad er nog op dat de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en aldus niet volstaat teneinde alsnog de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten concreet aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn

pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

8.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Sri Lanka zou hebben gekend.

9.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daartoe over algemeen bekende informatie.

De verzoekende partij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat deze wetsbepaling betrekking heeft op de situatie waarin een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard, *quod non in casu*. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

11. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, verstreek blijkens artikel 51, eerste en tweede lid van deze richtlijn op 20 juli 2015 (eerste lid) en 20 juli 2018 (tweede lid), datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tamil machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS